

за слѣгъ тѣ си: и азъ отъ то ще познамъ и ще са оубѣрѣмъ,
дѣто си направилъ милость на мой Господинъ!

§. 25. РЕВЕККА И ЛАВАНЪ.

И еце Еліезеръ не вѣше свършилъ молитвѣ тѣ, етис Ревекка идеше отъ града съ садини на рамена та си. Нейната красота (хубость) была е неописана и — най драгоцѣнно то — нейната невинность неисказана. Тихо неведи са на кладенца, напълни саданы тѣ си, и пакъ гы дигнана рамена та си. Еліезеръ приближи при неѣ и рече: дай ми моме мало водѣ; Пій, Господинѣ, отговори мѣ она любезно; отивамъ да ти напѣмъ и велблуди тѣ, И той часъ извади водѣ въ корито то, и напѣи всички тѣ мѣ велблуди. Съ велико *) оудивленіе гледалъ ѣ Авраамовъ слѣга. Като са напиха велблуды тѣ, извади онъ тажки златы овицы (мингиша), и двѣ гривны (пары), положи гы на нейна та рѣка, и рече: Любезна дѣвице! кажи ми чѣа си дъщеря? и да ли вы азъ могъ оу васъ да принѣшвамъ? Она мѣ отговори: азъ съмъ дъщеря Вадбиллова, на внѣка Нахорова, който е братъ Авраамовъ. Слама и всака дрѣга храна има оу насъ много, и мѣсто, за обиталище довольно. Като чѣ Еліезеръ тыл любезны и искренни дѣмы, благослови ѣхъ, и са помоли на Бога така: Благословенъ Господь Богъ Авраамовъ, който мѣ така право въ братовъ мѣ домъ доведи.

Дѣвица та отиде скоро оу дома си, и приповѣда **) все това на майка си. Лаванъ Ревеккинъ братъ, като видѣ на сестра си даровани тѣ златны гривны, и развѣмѣ все що то она приказала, отиде и онъ скоро на кладенца, и рече на Авраамовъ слѣга: О благословеный отъ Бога! Защо стоишъ тѣка на поле то? Дойди скоро; все що то треба за тебе и за велблуди тѣ ти приготвилъ съмъ. И го завѣди оу дома си, разсѣдла велблуди тѣ мѣ, и даде имъ сѣно.

*) Съ голѣмо слисванье.

**) Приказа.